

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515200354
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8515200354.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/X, XXX XX D. P., o zaplataenie 3.095,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 4C 15/2015-78 zo dňa 26. júla 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 4C 15/2015-87 zo dňa 16. decembra 2016, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok č.k. 4C/15/2015-78 zo dňa 26.07.2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 4C/15/2015-87 zo dňa 16.12.2016 v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o povolení splátok a vo výroku o trovách konania.

Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobcovi sumu vo výške 2.191,96 eur s 8 % ročným úrokom z omeškania od 2.12.2014 do zaplataenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 100 eur, ktoré je žalovaný povinný platiť počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku vždy do konca toho-ktorého mesiaca pod hrozbou straty výhody splátok pri vynechaní dvoch po sebe idúcich splátok.

Z a s t a v u j e konanie v časti týkajúcej sa sumy 75 eur.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania p r á v o.“

2. Súd prvej inštancie opravným uznesením rozhodol tak, že:

„ Súd o p r a v u j e záhlavie rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 4C/15/2015-78 zo dňa 26.7.2016, v časti označenia žalovaného tak že to správne znie:

„C. I., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXXX/X, D. P.“ “

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 9 odsek 2 písm. k/, § 11 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských

úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

4. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 02.01.2013 uzavretá Úverová zmluva č. 27481 (ďalej len „Zmluva“), ktorú vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu. Po preskúmaní Zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch, konkrétne s ustanovením § 9 odsek 2 písm. k/. V Zmluve sa nenachádza splátkový kalendár, ktorým by sa mal riadiť žalovaný pri riadnom a včasnom splácaní úveru. Je v nej uvedená len suma jednej splátky vo výške 59,79 Eur, pričom z nej nevyplýva, koľko z tejto splátky ide na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Uvedená skutočnosť nevyplýva ani zo Všeobecných obchodných podmienok. Preto poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovanému povolil splácať dlžnú prisúdenú sumu v splátkach, prihliadajúc na osobné, zárobkové a majetkové pomery žalovaného.

5. Proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o povolení splátok a vo výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil, žalobe vyhovel v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uvedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky, a teda niektoré náležitosti, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte Zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti v obchodných podmienkach. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Banka tiež kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. V prospech argumentácie banky svedčí aj fakt, že z návrhu novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015 vyplýva skutočnosť, podľa ktorej za právneho stavu ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (a ani za súčasného právneho stavu), zákon o spotrebiteľských úveroch od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k), resp. súčasného písm. l) taktiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Podľa návrhu generálnej advokátky predneseného dňa 9.6.2016 vo veci C-42/15, amortizačná tabuľka nemusí byť súčasťou zmluvy o úvere.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v spojení s opravným uznesením v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku nie je opodstatnené.

8. V konaní sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

9. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

10. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne zhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere č. 000000000027481 zo dňa 02.01.2013 je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovaného ako dlžníka z úverovej zmluvy a že je namieste aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z. o

spotrebiteľských úveroch. Konal preto správne, keď preskúmal, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa § 9 odsek 2 tohto zákona.

11. Podľa ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

12. Podľa ustanovenia § 11 odsek 1 písmeno b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

13. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02.01.2013 bolo uvedenie výšky, počtu a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Nestačilo teda výšku splátky určiť len jednou sumou bez rozlíšenia istiny úrokov a poplatkov. Neuvedenie tejto náležitosti malo za následok, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považovala za bezúročnú a bez poplatkov (§ 11 odsek 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch).

14. Pokiaľ ide o poukaz žalobcu na konanie vedené pred Súdny dvor Európskej únie vo veci C - 42/15 v tejto súvislosti je potrebné dodať, že Súdny dvor Európskej únie už vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 09.11.2016. Podľa tohto rozhodnutia čl. 10 odsek 2 písm. h) a i) smernice č. 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 odsek 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu č. 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a ich poplatkov.

15. Uvedené konštatovanie však vplyv na správnosť rozsudku v napadnutej časti nemá. Rozhodnutie vydané vo veci C - 42/15 má charakter prejudiciálneho rozsudku. Takýto rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Na druhej strane si treba uvedomiť, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii.

16. Podľa čl. 288 odsek 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecne záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát je dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia ustanovenia

smernice nemá za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe alebo založenie, resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a nestransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť. Žalovanému ako spotrebiteľovi nie je možné uložiť povinnosť zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky a poplatky len na základe ustanovení smernice č. 2008/48 bez toho, aby v tomto smere nebola vykonaná náprava vo vnútroštátnom práve, ktorá doposiaľ nenastala. Žalovaného nemožno postihovať za to, že v dôsledku nesprávnej transpozície smernice úver ním získaný sa v zmysle v súčasnosti platnej a účinnej vnútroštátnej právnej úpravy považuje za bezúročný a bez poplatkov.

17. Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ustanovenie § 11 odsek 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii náležitostí uvedených v ustanovení § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko sa jedná o predpoklady použité na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). K údajom o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcu jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.“

18. Účelom právnej úpravy (§ 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch) je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške (sume) úrokov z úveru a poplatkoch. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (Porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010)

19. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 odsek 1 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval aké následky sú spojené s absenciou obligatórných náležitostí uvedených pod písm. k/ § 9 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku a aj stále je platný a účinný.

20. Súd môže (napr. s poukazom na zlú finančnú situáciu strany sporu) tiež uložiť povinnosť plniť opakujúce sa v budúcnosti splatné dávky a splátky. Súdom musí určiť výšku každej dávky alebo splátky. Môže tiež určiť, že omeškaním s plnením čo i len jednej dávky alebo splátky sa stáva splatným celé plnenie.

21. Súdom je oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach, ale po spoľahlivom zistení možnosti a schopnosti toho, kto je na dané plnenie povinný. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný má

vyživovaciú povinnosť na mal. dcéru z bývalého manželstva a taktiež mu pribudne ďalšia vyživovacia povinnosť na ďalšiu mal. dcéru zo súčasného vzťahu. Preto považoval odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu o povolení splácať dlžnú sumu v splátkach za správne.

22. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s opravným uznesením potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 C.s.p.).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 C.s.p.. Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému v priebehu odvolacieho konania trovy nevznikli, preto sa mu ich náhrada nepriznáva.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).